

Σύνδρομο ΝΤΑΟΥΝ

● Του Μιχάλη Ζηνιέρη-Φαρμακοποιού

Το σύνδρομο Ντάουν είναι μια συνηθισμένη αιτιολογία της νοητικής δυσλειτουργίας, η οποία συσχετίζεται με χαρακτηριστική εμφάνιση, η οποία αναγνωρίζεται στη γέννηση. Το σύνδρομο αυτό δεν έχει να κάνει με την κληρονομικότητα η οποία μεταδίδεται από τους γονείς,

αλλά από μια βιολογική δυσλειτουργία, στην οποία το ζυγωτό παίρνει ένα επιπλέον χρωμόσωμα τη στιγμή της σύλληψης προκαλώντας νοητική δυσλειτουργία και μια χαρακτηριστική εξωτερική εμφάνιση.

(Feldman, S,R, 1993)

Η γενετική αιτία του συνδρόμου Ντάουν, είναι χρωμοσωμικές ανωμαλίες. Η συνηθέστερη ανωμαλία είναι η τρισωμία 21, που αποκαλύφθηκε το 1959 όταν ο Γάλλος γενετιστής Jerome Lejeune και οι συνάδελφοί του δήλωναν ότι τα άτομα με το σύνδρομο Ντάουν, σχεδόν πάντα, έχουν ένα επιπλέον χρωμόσωμα στο ζευγάρι 21 με αποτέλεσμα το παιδί να έχει 47 χρωμοσώματα αντί 46. Αυτό το επιπλέον χρωμόσωμα δημιουργείται από ένα λάθος στη διαίρεση των κυττάρων στο ωάριο της γυναίκας. Αυτή η δυσλειτουργία έχει παρουσιαστεί πιο συχνά σε μητέρες πάνω των 40.

Τα παιδιά με σύνδρομο Ντάουν, βρίσκονται τα τελευταία 40 με 50 χρόνια στο στόχαστρο του προγεννητικού ελέγχου. Όλες σχεδόν οι έγκυες υποκείνται σε πρώτο στάδιο, σε «ανιχνευτικό πρόγραμμα», το οποίο δεν είναι επεμβατικό και συνίσταται από μια σειρά βιοχημικών αναλύσεων του μητρικού ορού, υπερηχογραφημάτων και ηλικίας που δίνουν κατά τους επαΐοντες, μετά από επεξεργασία σε υπολογιστή, τον βαθμό «επικινδυνότητας» του συγκεκριμένου εμβρύου.

Μερικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα των εξετάσεων αυτών, τα οποία οι γιατροί διδάχτηκαν να αναγνωρίζουν ως σημεία που υποδηλώνουν κίνδυνο για το έμβρυο να πάσχει από το σύνδρομο Ντάουν, είναι παραπλανητικά και πιθανώς χωρίς καμιά αξία. Αυτό σημαίνει ότι σε πολλές γυναίκες μπορεί να γίνει σύσταση να υποβληθούν σε αμνιοπαρακέντηση και να διατρέχουν τον κίνδυνο να αποβάλουν, χωρίς να χρειάζεται.

Η κύρια μέθοδος προγεννητικού ελέγχου, η αμνιοπαρακέντηση (λήψη αμνιακού υγρού) κατά την 16η εβδομάδα της κύησης εμπεριέχει σοβαρούς κινδύνους για το μωρό και τη μητέρα, ώστε να είναι από μόνη της κακή ιατρική πρακτική. Μερικοί κίνδυνοι για το μωρό και τη μητέρα είναι οι ακόλουθοι.

Για το μωρό:

- Σκελετικές ανωμαλίες εξαιτίας αναρρόφησης μεγάλης ποσότητας αμνιακού υγρού.
- Τραυματισμός εγκεφάλου και αρτηριών.
- Αναπνευστικά προβλήματα στο νεογέννητο οφειλόμενα σε ανεπαρκή ποσότητα αμνιακού υγρού.
- Λάθη στην εργαστηριακή εξέταση των κυττάρων με αποτέλεσμα να θανατώνονται διά της εκτρώσεως απόλυτα υγιή μωρά.

Για τη μητέρα:

- Πρόωρος τοκετός.
- Τριπλάσια πιθανότητα αποβολής σε μελλοντικές εγκυμοσύνες.

● Αιμορραγίες πριν τον τοκετό.

● Ψυχικό τραύμα στη μητέρα, αν αποφασίσει τη θανάτωση του παιδιού που είναι 4-5 μηνών.

Πράγματι είναι εξωφρενικό να δαπανούνται εκατομμύρια ευρώ στην προσπάθεια να εντοπισθούν και δολοφονηθούν τα ανυπεράσπιστα αυτά παιδιά κατά τη διάρκεια του 4ου και 5ου μήνα της κύησης. Δεν είναι όμως μόνο αυτά τα παιδιά που δολοφονούνται. Δολοφονούνται και πολύ περισσότερα απόλυτα υγιή παιδιά λόγω των ψευδώς θετικών τεστ, όπως και οι ίδιοι γιατροί και γενετιστές παραδέχονται.

Η πιθανότητα γέννησης παιδιού με σύνδρομο Ντάουν είναι ένα παιδί στις 1500 γεννήσεις.

Γι' αυτό είναι αχρείαστο για μια τόσο απομακρυσμένη πιθανότητα να εμπλακούμε σε περιπέτειες με μεγάλες πιθανότητες να έχουμε επιπτώσεις στην υγεία τόσο της μητέρας όσο και του παιδιού.

Τα παιδιά αυτά είναι σχεδόν αυτοσυντήρητα. Εφόσον τους παρέχεται ένα κομμάτι ψωμί, νιώθουν ευτυχισμένα και κανένα δεν ενοχλούν. Ο μόνος που ενοχλείται είναι ο εωσφορικός εγωισμός μας, γιατί σκεφτόμαστε τι θα πει ο γείτονας, ο γνωστός, ο συγγενής μας και γι' αυτό καταφεύγουμε στην έκτρωση με πολλές πιθανότητες να βιώσουμε τέτοιες δυσάρεστες και τραυματικές εμπειρίες που μπορούν να καταστούν μόνιμοι εφιάλτες για όλη μας την ζωή. Ο μόνος, που δεν μας ενδιαφέρει πως θα μας κρίνει, είναι ο Θεός.

Πρέπει να καταλάβουμε πως η αξία της ανθρώπινης ζωής δεν μετριέται με την πνευματική εξυπνάδα, αλλά με την αξία της ψυχής και τα χαρίσματά της. Έτσι και η αξία της ζωής ενός πνευματικά καθυστερημένου ατόμου είναι ανεκτίμητη όπως οποιουδήποτε άλλου. Τα παιδιά με σύνδρομο Ντάουν είναι υπάρξεις ευτυχισμένες. Χαμογελούν, είναι ευγενικά με όλο τον κόσμο. Δεν έχουμε το δικαίωμα να αποφασίσουμε την εξαφάνισή τους προφασιζόμενοι ότι δεν έχουν τον βαθμό νοημοσύνης των άλλων ανθρώπων. Αντιθέτως έχουμε καθήκον να τα βοηθήσουμε να ζήσουν μια ζωή στα δικά μας μέτρα. Όταν ακολουθηθεί μια σωστή αγωγή και θεραπεία, τα παιδιά αυτά μπορούν να τελειώσουν το Γυμνάσιο ακόμα και Κολέγιο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση ενός παιδιού με σύνδρομο Ντάουν που έγραψε ένα βιβλίο και έγινε πολυπώλυτο (best seller).

«...περισσότερο απ' ό,τι η νοημοσύνη, το πνεύμα είναι αυτό που χαρακτηρίζει την ανθρώπινη ύπαρξη. Κοιτάζοντας ένα δυσλειτουργικό παιδί και προσπαθώντας να το κατανοήσουμε, μας έχει συμβεί να μείνουμε έκπληκτοι μπροστά στην παρουσία του πνεύματος μέσα σε ένα άχαρο σώμα και μια νοημοσύνη βουβή...»

(Janine Chanteur, 1991).